

Sygn. akt II CSK 177/16

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa T. S.

przeciwko P. Ś.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 października 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od postanowienia Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 29 września 2015 r., sygn. akt I ACz (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) przyznaje ze Skarbu Państwa Sądowi Apelacyjnemu w (...) adw. M.K. wynagrodzenie w kwocie 2700,- (dwa tysiące siedemset) złotych podwyższone o stawkę podatku VAT tytułem udzielenia powódce nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym;

3) zasądza na rzecz pozwanego od powódki kwotę 3600,- (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawnej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Skarżąca powołując się na oczywistą zasadność skargi odwołuje się do naruszenia przez Sąd drugiej instancji przepisów prawa materialnego i przepisów postępowania tj. art. 405 i 5 k.c. oraz art. 618 § 3, 235 § 1, 236 i 386 § 4 k.p.c. i przedstawia niezwykle krótki i ogólny wywód na uzasadnienie zarzucanych uchybień. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. O ile bowiem do uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawy są usprawiedliwione, o tyle do przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędna jest jej oczywista zasadność

w wyżej przedstawionym rozumieniu. Natomiast w skardze, mimo że podstawą rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji był art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c., w ogóle nie został postawiony zarzut naruszenia tego przepisu. Dwuzdaniowe uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania również nie zawiera żadnych argumentów, które mogłyby poddać w wątpliwość prawidłowość stanowiska Sądu co do tego, czy zachodzi powaga rzeczy osądzonej. Analiza wniosku oraz motywów zaskarżonego wyroku nie pozwala na stwierdzenie, że nastąpiły uchybienia przepisom prawa materialnego lub przepisom postępowania o charakterze elementarnym, mającym charakter oczywisty widoczny *prima facie*.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach należnych pozwanemu orzeczono na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015, poz. 1800), zaś o wynagrodzeniu pełnomocnika z urzędu na podstawie § 4 ust. 1, § 8 ust. 6 i § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2015, poz. 1801).